

fattelsen i Vekselererkredse —, at Forudsætningen for, at man kan realisere denne Tanke, maa være, at man kommer ned med Børsskatten paa de Højder, som man oprindelig bevægede sig paa.

Jeg mener som sagt, at hvis Lovgivningsmagten vedvarende lægger Vægt paa at faa indført disse Tidsforretninger — og det sagde jo den sidste ærede Taler, at hans Parti gjorde, og de Udtalelser, der i Almindelighed er fremkommet i Rigsdagen, gaar ogsaa ud paa dette; det er muligt, at man ikke vil blive saa tilfreds, naar man faar dem, men det skal jeg ikke komme ind paa ved denne Lejlighed — hvis man altsaa ønsker at sikre sig dette, maa man efter min Mening give Reglerne en noget skarpere Form, saa at det virkelig kommer til at stille sig saaledes, at Sagen lægges i Regeringens Haand.

Jeg vil i denne Forbindelse gøre nogle Bemærkninger om Lovforslagets § 3, der handler om Baisseforretninger og forskellige andre Forhold, om hele Forretningsgangen. De to første Regler er uforandrede; de Regler, jeg vil nævne, findes i tredje Stykke, som forandrer de Bestemmelser, der nu gælder med Hensyn til Udlaan af Stykker ved Baisseforretninger. Det er jo et Punkt, der har været meget omdebatteret, og man har fra Rigsdagens Side fastholdt, at Vekselererne i hvert enkelt Tilfælde skulde give deres Kommittender Meddelelse, naar der fandt Udlaan af Stykker Sted. Det er imidlertid gaaet paa den Maade med denne Regel, at den ikke i Praxis er blevet udført med den Skarphed, som man ønskede, og det er for saa vidt Rigsdagens egen Skyld, som man i sidste Øjeblik gjorde Regelen uklar ved Indførelsen af Bestemmelsen om, at de paagældende Tilladelser skulde kunne gælde for et Tidsrum af 3 Maaneder. Hvis der virkelig skulde være Tale om dette, som Kommittenterne har berettiget Krav paa: at faa at vide, at deres Papirer udlaanes, i den aktuelle Udlaanssituation, bliver der, da der jo kan være Tale om Udlaan paa ganske kort Tid, ikke naturlig Plads for en Regel som den, der her blev indført. Det har ført til, at hele dette Forhold i Praxis har faaet en noget anden Karakter, end man forudsatte fra Lovgivningsmagtens Side, gennem den Vedtægt, som er blevet udstedt, og det er sikkert

en Forbedring, da man ikke har kunnet fastholde det strikte Standpunkt, at man nu indfører denne Regel om, af der omgaaende skal sendes skriftlig Meddelelse til Kommittenten, hver Gang Udlaan finder Sted. Jeg tror at Regelen med denne Tilføjelse virkelig kan opfylde det Formaal, som var tilsigtet med den oprindelig noget skarpere affattede Bestemmelse. Saa tilføjes der nogle Forskrifter for det Tilfælde, at vi faar indført regelmæssig Tidsforretning, idet man da vil lempe de nævnte Regler, og det tror jeg ogsaa man kan.

Jeg skal endelig omtale den sidste Bestemmelse i § 3, som ogsaa den sidste ærede Taler var inde paa, nemlig den Regel, som siger, at enhver, som driver Næring som Vekselerer, skal falde ind under Lovens Bestemmelser. Jeg er ikke saa enig med den sidste ærede Taler om denne Bestemmelse. Det forekommer mig ikke, at det er saa rimeligt et Princip, der ligger til Grund for den, nemlig dette, at man vil lægge Pligter paa Borgere, hvem man ikke vil give de Rettigheder, som man indrømmer andre. Jeg tror i Virkeligheden, det er et usundt og urimeligt Princip, man her er inde paa. Imidlertid erkender jeg, at det er noget uheldigt, at der findes hele den Dualisme paa Fondsbørsen, men jeg tvivler noget om, at den kan afhjælpes paa denne Maade. Jeg vil gøre opmærksom paa, at de Bestemmelser, der her er Tale om at gøre anvendelige ogsaa paa Outsider-Vekselerere, har en Karakter, som gør det vanskeligt direkte at overføre dem. Hvis man saaledes vil se paa Kompensationsregelen, er den for Hovedpunktets Vedkommende formuleret saaledes, at den regner med Fondsbørsmedlemmer. For de udenfor Fondsbørsen staaende Veksellereres Vedkommende kan der jo ikke være Tale om at modtage Ordre under den Forudsætning, at de skal udføres ved Noteringen paa Fondsbørsen; for dem kan Reglen derfor komme til at virke paa en anden og i Virkeligheden strengere Maade, end man maaske har tilsigtet. Det samme gælder Regelen om Udlaan af Stykker. Det, der staar i Lovens § 3, udgør i saa Henseende kun en Ramme; de Bestemmelser, der her er Tale om, er udformede i Fondsbørsens Vedtægt, og ved Forhandlingerne om denne Vedtægt naaede man efter min Mening ind